

Phần 20

Chương 58

Tránh Né

Thượng Quan Tễ Nguyệt nở nụ cười khiến lòng Úy Tuệ sáng lên, cho rằng cuối cùng chờ được mây mờ trăng tỏ thấy ánh sáng, đờng ngóc này thông suốt rồi.

Nhưng chuyện kể tiếp lại khiến nàng gần như muốn nổi điên.

Cũng không biết Thượng Quan Tễ Nguyệt cố ý muốn tránh né nàng hay là thật sự trùng hợp.

Mặc cho nàng cố gắng như thế nào, vẫn luôn không tìm được hấn.

Buổi sáng đến viện của hấn, trong phòng trống không, trong viện chỉ có hai người hầu đang dọn dẹp, hỏi thì nói là sáng sớm Thượng Quan quản gia mang theo tiểu thiếu gia, cũng không biết đi đâu.

Có lẽ là luyện công buổi sáng, nàng nghĩ, vậy thì chờ thôi, dù sao bọn họ cũng phải ăn điểm tâm.

Nhưng gần đến thời gian cơm trưa cũng không thấy trở về.

Nàng nghĩ, dù sao bọn họ cũng phải ăn cơm trưa.

Sau buổi cơm trưa vẫn không thấy bóng dáng.

Vậy thì tìm thôi.

Tìm khắp trong phủ cũng không thấy bóng dáng hai người đâu.

Dù sao cơm tối vẫn phải trở về, Úy Tuệ canh giữ trong phòng Thượng Quan Tễ Nguyệt, không tin hấn không trở lại.

Nhưng chuyện không được như mong muốn của nàng, cơm tối vẫn chưa trở về.

Một ngày không thấy, trong lòng Úy Tuệ giống như mất cái gì, buồn bã ỉu xìu trở lại viện của mình, ăn hai miếng cơm thì để bát đĩa xuống, lại muốn đi chờ.

Nàng lo lắng có phải tên ngốc Thượng Quan Tễ Nguyệt gặp chuyện không may hay không? Chính là vừa ra khỏi cửa thì bị lạc đường, thiết thời mấy năm nay hấn làm quản gia tại Úy phủ, đều là làm thế nào?

Úy Tuệ thật sự cảm thấy, sở dĩ Thượng Quan Tễ Nguyệt có thể làm đại quản gia ở Úy phủ, hoàn toàn là nhờ khuôn mặt của hấn, mê hoặc Úy phủ từ trên xuống dưới, vì vậy, cho dù hấn không biết gì, vẫn giữ lại như cũ.

Nhưng đợi khi nàng trở lại, trong nhà đèn sáng, trong phòng có tiếng Thượng Quan Tễ Nguyệt dạy Úy Vân Nhạc đọc sách.

Trong lòng Úy Tuệ vui vẻ, vội vàng đẩy cửa.

Đẩy không được, cửa được khóa từ bên trong.

“Mở cửa.” Nàng dùng sức gõ vài cái lên cửa, giống như phát tiết bực tức cả ngày nay không được thấy hẳn vậy.

Vậy mà, trong nhà lại truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Thượng Quan Tễ Nguyệt: “Khuya rồi, Nhị tiểu thư có chuyện gì thì ngày mai rồi nói sau.”

Nhị tiểu thư? “Này, Thượng Quan Tễ Nguyệt, huynh ra đây cho ta, ai cho huynh lại kêu ta là Nhị tiểu thư nữa hả?”

Nói xong, nàng mạnh mẽ dùng sức vỗ vài cái lên cửa, rước lấy ánh mắt tò mò của mấy bà vú, nhưng bởi vì tính tình ngày xưa của nàng, ai cũng không dám tiến lên khuyên nhủ, chỉ đứng nhìn từ xa.

“Nhìn cái gì vậy? Đều trở về phòng đi.” Úy Tuệ bực bội gào thét với mấy người này, mấy bà vú sợ hãi rút đầu lại, vội vàng trở về phòng.

Lúc này Úy Tuệ mới gõ cửa kêu: “Thượng Quan Tễ Nguyệt, huynh có biết ta đã chờ huynh một ngày không, hôm nay ta rất lo lắng huynh có biết không?”

Trong nhà, không có âm thanh, chỉ có ánh nến mờ nhạt chập chờn.

Úy Vân Nhạc tò mò nhìn Thượng Quan Tễ Nguyệt.

Hai con người thâm thúy màu hồ phách của Thượng Quan Tễ Nguyệt một đôi thâm thúy màu hồ phách con người chỉ lẳng lẳng nhìn ánh nến mờ nhạt, môi mỏng mím thật chặt, từ đầu đến cuối cũng không mở miệng.

Không nghe được động tĩnh, Úy Tuệ tức giận, nhắc chân hung hăng đập cửa: “Thượng Quan Tễ Nguyệt, huynh không có lương tâm. Có chuyện gì cũng không thể ra nói rõ ràng sao? Làm gì phải trốn trong phòng không chịu ra chứ?”

Kỳ thật, nàng cũng chỉ muốn hẳn có thể ra ngoài nói cho nàng biết, cả ngày hôm nay hẳn có việc ra ngoài chứ không phải vì tránh nàng.

Nhưng nhìn cửa đóng chặt, rõ ràng đang nói cho nàng biết, tên ngốc bên trong đang tránh nàng.

Đập cửa vang âm ầm, cũng không nghe thấy động tĩnh bên trong, Úy Tuệ cực kỳ buồn bực, càng muốn đánh cựa: “Thượng Quan Tễ Nguyệt, huynh nghe rõ cho ta, bản tiểu thư đã nhìn trúng huynh rồi. Huynh trốn đi, ta xem huynh trốn nhất thời, có thể trốn được cả đời hay không? Hừ.”

Bỏ lại một câu hung ác, Úy Tuệ thất vọng rời đi, lúc gần đi, ba bước thì quay đầu lại, hi vọng cánh cửa đóng chặt kia có thể mở ra.

Chẳng lẽ, hẳn thật sự không chút nào quan tâm nàng có bao nhiêu khổ sở sao?

Hay là hẳn để ý thân phận địa vị của hai người, cho nên mới như vậy?

Phải không?

Thượng Quan Tể Nguyệt sẽ là loại người bị tục lệ phong kiến trói buộc sao? Không, thời gian dài như vậy, nàng nhìn ra hẳn không phải loại người như vậy.

Đầu óc Úy Tuệ có chút loạn, kiếp trước kiếp này, đây chính là lần đầu tiên khó khăn lắm nàng mới coi trọng một người nam nhân, cứ buông tha như vậy sao?

Hiển nhiên không có khả năng, nàng quyết định phát huy tinh thần đánh không chết của Tiểu Cường (con gián), truy đánh tới cùng, sớm muộn gì cũng khiến cho tên ngốc này quỳ gối dưới váy màu thạch lựu của nàng.

Nhưng ai biết, nửa tháng liên tiếp, bất kể nàng chuẩn bị tỉ mỉ cỡ nào, Thượng Quan Tể Nguyệt đều có bản lĩnh né tránh nàng.

Đến cuối cùng, ngay cả sức lực tìm hấn nàng cũng không còn.

Có phải nàng cực kỳ nhàm chán hay không? Đuổi theo nam nhân đuổi đến người ta lẩn trốn khắp nơi?

Đêm khuya một ngày kia, Úy Tuệ ngủ được một nửa, đột nhiên, chạy đến chỗ Thượng Quan Tể Nguyệt, dùng sức đập cửa hai cái, kêu lên.

“Thượng Quan Tể Nguyệt, huynh hãy nghe cho kỹ, bản tiểu thư đã chơi chán trò mèo bắt chuột rồi. Thôi, thiên hạ này còn nhiều nam nhân tốt, bản tiểu thư cũng không muốn treo cổ trên một thân cây. Từ nay về sau, huynh đi đường Dương Quan của huynh, ta đi cầu Độc Mộc của ta, hai ta không ai nợ ai. Huynh đừng trốn tránh nữa, bản tiểu thư cũng sẽ không tới quấy rầy huynh nữa đâu.”

Nói xong, nàng lại chạy một mạch trở về, về đến phòng, chui vào trong chăn đi ngủ.

Một đêm này, nàng ngủ vô cùng không ngon, mối tình đầu còn chưa bắt đầu nở hoa đã tàn lụi, ài.

Ngày hôm sau, nàng muốn tìm sát thủ tử tử uống rượu kẻ khô, ai ngờ, hành tung của sát thủ tử tử còn bất định hơn Thượng Quan Tể nguyệt, theo nha hoàn nói, mấy ngày nay chưa thấy qua, buổi tối cũng không thấy trở về.

Choáng, Úy Tuệ chạy vào trong phòng nàng nhìn một chút, trừ bỏ vài bộ y phục trong tủ, thật đúng là nhìn không ra trong phòng này có người ở qua, thật sự lạnh lẽo khiến người ta líu lưỡi.

Nàng không khỏi âm thầm buồn bực, sẽ không phải sát thủ tử tử âm thầm lặng lẽ xuyên trở về hiện đại một mình chứ?

Lười nghĩ, nàng lại tìm bạn khuê mật của mình là Lục Vô Song và Lâm Y Y.

Hai cô nương này rất thành tâm, thấy vẻ mặt nàng cô đơn, chủ động bồi nàng đi dạo phố, ăn cơm, uống rượu.

Ba cô nương bao một gian phòng của Túy Tiên lâu, liên tục kêu cạn.

Lại nói, người uống rượu dễ loạn tính.

Hơn nữa còn là ba cô nương coi trời bằng vung, trước kia chỉ cần tụ ở một chỗ, đều sẽ làm chút thủ đoạn khi dễ người, hôm nay cũng vậy.

Sau khi Úy Tuệ say rượu mơ màng nói, nam nhân nàng thích vẫn trốn tránh nàng, khiến nàng đau lòng.

Hai người Lục Vô Song và Liễu Y Y thất tha thất thiêu diu đỡ nhau, bảo là muốn báo thù cho nàng, bảo là muốn tìm kẻ bạc tình kia tính sổ.

Hai người ôm bầu rượu nghiêng ngã lão đảo ra cửa, trái lại Úy Tuệ vẫn ngồi ở chỗ này tự rót rượu, vừa không ngừng khen ngợi hai nàng trọng nghĩa.

Nhưng trọng nghĩa cũng chỉ kéo dài đến cửa.

Thì ra là lúc Lục Vô Song xuống lầu, không nhìn được nôn ra.

Nôn ra không sao cả, quan trọng là nôn vào người một cô nương đang muốn lên lầu.

Cô nương này chính là Quân gia Nhị tiểu thư Quân Tiên Nhi.

Nhìn y phục màu hồng nhạt bị vật ô uế làm dơ, tỏa ra mùi khó ngửi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Quân Tiên Nhi lập tức trở nên dữ tợn.

“Sâu rượu này từ đâu tới? Thiếu giáo dục như vậy.” Nàng đưa tay đẩy Lục Vô Song một cái.

Vốn Lục Vô Song say bí tỉ đứng không vững, bị nàng ta đẩy, cả người ngã ngồi xuống cầu thang.

Liễu Y Y thấy tỷ muội bị đẩy ngã, không bỏ qua, tiến lên dùng sức đẩy Quân Tiên Nhi ngã chổng vó.

“Người có giáo dục à? Nương người dạy người tùy tiện đẩy người sao?”

Chương 59

Đánh Nhau

Quân Tiên Nhi ngã trên mặt đất, lại nghe Liễu Y Y làm nhục mình như thế, vô cùng tức giận, lập tức trách móc nha hoàn sau lưng.

“Các người đều là người chết à?”

Hai nha hoàn lập tức tiến lên đỡ Quân Tiên Nhi, hai người khác hung hăng nhào tới Liễu Y Y muốn bắt nàng.

Liễu Y Y là hậu nhân tướng gia, mặc dù bình thường quần là áo lượt, nhưng vẫn có chút bản lĩnh, lúc này lại có thêm hơi men, càng thêm can rỡ.

Ngay tại trong tửu lâu tràn đầy khách nhân, trước mặt dân chúng đánh nhau với hai nha đầu của Quân Tiên Nhi.

Mà hạ nhân Quân gia ai cũng đều biết chút bản lĩnh, hơn nữa đi theo sau lưng Nhị tiểu thư Quân Tiên Nhi đều đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Vì vậy, còn chưa qua mấy chiêu, Liễu Y Y đã rơi xuống hạ phong, trên người bị đánh trúng mấy cái, cả người bị đánh nằm sấp trên đất, sau đó bị hai nha đầu đề lên, đợi chủ nhân Quân Tiên Nhi xử lý.

Lục Vô Song bên cạnh nhìn tròn tròn mắt, bình thường ba tỷ muội bọn họ hoành hành ngang ngược, hôm nay cũng có lúc gặp hạn, nàng muốn giúp một tay, thế nhưng chân nhũn, lại ngã ngồi trên cầu thang.

Lúc này, nàng nhớ tới Úy Tuệ trên phòng bao, vội vàng kêu lên: “Tuệ, cứu mạng.”

Úy Tuệ? Vốn Quân Tiên Nhi định ở trước mặt mọi người dạy dỗ Liễu Y Y một chút, thu lại mặt mũi vừa rồi bị đẩy ngã.

Vừa nghe tiếng la của Lục Vô Song, tầm mắt không khỏi nhìn lên, khóe môi lộ ra nụ cười lạnh.

Nữ tử không biết xấu hổ thật sự ở trên? Thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Mà trên lầu, Úy Tuệ đang uống đến choáng váng, đột nhiên nghe thấy tiếng hô cứu mạng phía dưới, còn tưởng là ảo giác, nhưng liên tục nghe vài tiếng như thế, hơn nữa còn phát ra từ miệng của Lục Vô Song.

Nàng kinh ngạc, tỉnh rượu hơn phân nửa, vội vàng tóm lấy vò rượu, lao đảo đi ra ngoài.

Vừa tới lan can cầu thang, chỉ thấy phía dưới vây đầy người.

Nàng nheo mắt lại, lấy lại bình tĩnh, cuối cùng nhìn rõ hai người Lục Vô Song và Liễu Y Y, lúc này đang bị nữ tử xa lạ bắt lại, dáng vẻ hết sức nhếch nhác.

“Tuệ, bọn họ khi dễ người.” Nhìn thấy Úy Tuệ, Lục Vô Song uất ức khóc lên.

Bên cạnh Liễu Y Y trừng mắt nhìn nàng: “Khóc cái gì?” Sau đó nhe răng cười, khinh thường nhìn chằm chằm Quân Tiên Nhi: “Hừ, hôm nay bản tiểu thư uống khá nhiều, nếu không, sao lại mắc bẫy của người?”

Quân Tiên Nhi mới lười để ý tới hai người này, chỉ ngửa đầu nhìn lầu hai, ánh mắt tràn ngập đắc ý và khiêu khích.

“Ồ, thì ra thật sự là Úy Nhị tiểu thư. Không trách được, dám uống rượu gây sự, trừ người ra cũng thực khó tìm được người thứ hai rồi.”

“Ta nhỏ vào, người nào gây sự, là người đánh Lục muội muội trước.” Liễu Y Y không phục phun nước miếng.

Sắc mặt Quân Tiên Nhi càng thêm khó coi, chỉ vào Lục Vô Song: “Chứ không phải nàng nôn lên người ta à.”

“Ai bảo ngươi không có mắt, muốn thừa dịp ta nôn mà chạy tới.” Lục Vô Song cũng nghẹn ngào phản kích.

“Các ngươi?” Quân Tiên Nhi hung hăng trừng mắt nhìn các nàng, thở sâu một hơi, lạnh giọng cười nói: “Ta không tính toán với các ngươi.”

Dứt lời, lại nhìn trên lầu: “Úy Nhị tiểu thư, có phải hai vị này là tỷ muội tốt của ngươi không? Ta cho ngươi biết, các nàng đắc tội với ta, ngươi muốn giải quyết như thế nào?”

Úy Tuệ đỡ tay vịn cầu thang, từ từ đi xuống, đẩy đám người ra, đi tới trước mặt Quân Tiên Nhi, ánh mắt mê man dùng sức nhìn chăm chăm gương mặt nàng ta.

“Ngươi là ai? Ngăn cản trước mặt bản tiểu thư để làm gì? Bộ dạng xấu cũng không cần ra ngoài dọa người có được không?”

Nói xong, chán ghét phát tay, đưa tay đẩy Quân Tiên Nhi ra, đi tới trước mặt Liễu Y Y và Lục Vô Song.

Ánh mắt bị rượu nhuộm đỏ mang theo vài phần âm lãnh (âm u lạnh lẽo), âm trầm nhìn chăm chăm bốn nha hoàn: “Buông ra.”

Bốn người đều nhìn về Quân Tiên Nhi.

Quân Tiên Nhi quay đầu, nhìn Úy Tuệ không có sợ hãi, tức giận mi tâm nhảy dựng.

Dám giả bộ không biết nàng? Còn nói nàng xấu?

“Úy Nhị tiểu thư, ngươi là người mù hay là kẻ điếc? Không nghe rõ lời ta mới vừa nói sao? Hai người tỷ muội này của ngươi mạo phạm ta, muốn thả người? Hừ, có thể, trừ khi ngươi có thể ở trước mặt mọi người dập đầu với ta ba cái, bản tiểu thư người lớn không chấp nhận lỗi lầm của người nhỏ, thả các nàng.”

“Ta nhỏ vào.”

“Ngươi nằm mơ.”

Liễu Y Y và Lục Vô Song đồng thanh mắng.

Úy Tuệ nở nụ cười cổ quái, quay đầu nhìn Quân Tiên Nhi, khoe môi hơi nhếch: “Ta nói, ngươi là ai? Đắc tội có thể dập đầu?”

Lời còn chưa dứt, đập bình rượu trong tay về phía Quân Tiên Nhi.

Quân Tiên Nhi tránh theo bản năng, bình rượu kia đập lên cái bàn bên cạnh, bể thành mảnh vụn.

“Ngươi?” Quân Tiên Nhi hoảng hốt.

Nhưng không ngờ động tác của Úy Tuệ cực nhanh, thân thể nhảy lên, một tay túm cái cổ của Quân Tiên Nhi, tay kia cầm mảnh sứ vỡ đặt trên cái cổ mềm mại của nàng ta.

Khi mảnh sứ vỡ sắc bén dán trên cổ của mình thì da đầu Quân Tiên Nhi run lên, giọng nói cũng run rẩy: “Úy Tuệ, ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì?” Dường như Úy Tuệ có chút mơ hồ: “Lão tử muốn làm gì? Lão tử muốn đánh ngươi, có được hay không?”

Nói xong, chụp một cái tát vào cái ót của Quân Tiên Nhi, một cái tiếp một cái, lại vừa mắng.

“Không phải lão tử thất tình sao? Không phải lão tử muốn sáng khoái uống rượu sao? Không phải lão tử muốn yên lặng nhớ về mối tình còn chưa kịp nở đã héo tàn sao? Mẹ nó lại muốn xuất hiện làm mất hứng. Còn bắt lấy hai tý muội của lão tử, thậm hại như vậy? Lão tử không đánh ngươi, ông trời cũng nhìn không được nữa.”

“Ngươi, Úy Tuệ, ngươi buông ra. A, Minh Nguyệt Thái Hà, các ngươi đều là người chết đúng không? Còn không mau kéo người đàn bà chanh chua này ra cho ta?”

Tóc của Quân Tiên Nhi bị Úy Tuệ túm trong lòng bàn tay, chỉ cần giãy giụa thì da đầu bị kéo đau, mà bàn tay của nàng ta vẫn còn đánh vào trên đầu nàng, mặc dù không phải rất nặng, nhưng quá mất mặt rồi.

“Thả tiểu thư của chúng ta, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.” Minh Nguyệt buồn bực trừng mắt Úy Tuệ như nổi điên.

Kỳ thật không phải đánh không lại, mà là trong tay Úy Tuệ còn cầm mảnh sứ vỡ, vẫn đặt trên cổ Quân Tiên Nhi, nàng lại đang trong trạng thái điên cuồng, nếu có sai lầm, cắt trúng tiểu thư, vậy thì phiền phức to rồi.

“Ồ, không khách khí? Thế nào là không khách khí?” Lòng bàn tay Úy Tuệ đều đau, lúc này mới lắc lư mảnh sứ vỡ, khoa tay múa chân trên mặt Quân Tiên Nhi.

“Khuôn mặt này thật là khó coi, theo bản tiểu thư thấy, hủy dung cũng tương đương với chỉnh dung (giải phẫu thẩm mỹ), không bằng bản tiểu thư chỉnh cái mặt cho ngươi, có được không?” Đột nhiên Úy Tuệ ấn Quân Tiên Nhi xuống ghế, đè nửa người lên, mảnh sứ vỡ trong tay muốn rạch xuống mặt nàng ta.

“A.” Quân Tiên Nhi sợ hãi hét thảm một tiếng, trước mặt bỗng tối sầm, hôn mê.

“Tiểu thư.” Bón nha hoàn vội vàng buông người trong tay ra, nhào tới.

Úy Tuệ vô tội vọt qua một bên: “Nhu vậy đã sợ đến hôn mê rồi à? Không mạnh mẽ gì cả.”

“Tuệ.” Hai người Liễu Y Y và Lục Vô Song chạy tới, cười hì hì nhìn nàng.

Úy Tuệ cũng nhếch miệng cười: “Thôi, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh uống tiếp đi?”

“Chạy đi đâu?” Đám người Minh Nguyệt đợi Quân Tiên Nhi yếu ớt tỉnh lại, bốn người tản ra, vây ba người Úy Tuệ lại.

“Mẹ nó, còn muốn đánh nhau?” Liễu Y Y nóng nảy đập cái ghế bên chân, vung quả đấm lên, muốn giải quyết một lần, rửa sạch nhục nhã lúc trước.

Chương 60

Thật

Quân Tiên Nhi nhếch nhác từ trên ghế bò dậy, cũng bắt chập hình tượng thực nữ ở trước mặt mọi người chỉ vào Úy Tuệ mắng.

“Bắt tiện nhân này lại cho ta, hôm nay bản tiểu thư nhất định phải dạy dỗ nàng.”

“Vâng” Đám người Minh Nguyệt nghe thế, không nói lời nào, lao thẳng tới Úy Tuệ.

Hôm nay Nhi tiểu thư bị uất ức, nếu không bắt Úy Tuệ cho nàng xả giận, chờ sau khi hồi phủ các nàng đừng hòng có quả ngon để ăn.

Bốn người dùng hết sức lực, một lòng muốn bắt Úy Tuệ tới lập công chuộc tội.

Mà ba người Úy Tuệ, trừ Liễu Y Y học qua chút võ công ra, hai người còn lại đều là cạp giấy, trong ngày thường ý vào bối cảnh gia tộc và quyền thế, ở bên ngoài hoành hành ngang ngược, nhưng hôm nay đụng tới cô nương Quân Tiên Nhi cũng có bối cảnh như vậy, mà thực lực đối phương còn bỏ xa các nàng.

Mấy vị cô nương này gặp xui xẻo rồi.

Liễu Y Y một quyền khó địch bốn tay, hướng chi, với chút bản lĩnh đó của nàng, ngay cả một nha hoàn trong đó cũng cố đánh hết sức nữa là.

Mà hai người Úy Tuệ và Lục Vô Song càng chỉ có bị đánh.

Mắt thấy bị người đánh cho mặt mũi bầm dập, bị người đánh muốn gục xuống, Úy Tuệ nổi điên dứt khoát ôm lấy hai chân Minh Nguyệt, dùng hết sức lực kéo nàng ta té xuống đất, sau đó cả người lấy tư thế ngàn cân áp đỉnh (một tư thế võ thuật) nhào tới trên người nàng ta.

Quả đấm không có bao nhiêu mạnh mẽ, Úy Tuệ lại mở hàm răng sắc bén, mặc kệ nơi nào trên người của Minh Nguyệt, giống như con thú nhỏ cắn xé.

Cắn Minh Nguyệt đến gào khóc, muốn đánh nhưng nằm ngửa như vậy, không vung quyền được, đá chân lại càng không tới.

Bất đắc dĩ, Minh Nguyệt nắm chặt tóc Úy Tuệ muốn kéo nàng ra.

Nhưng miệng của Úy Tuệ vẫn cắn chặt cổ tay của nàng ta.

Cắn nàng ta càng thêm gào khóc.

Hai người Lục Vô Song và Y Y cũng muốn bắt chước đối phó với những người kia, nhưng bị đánh đến không còn hơi sức, muốn cắn người cũng không cắn nổi.

Mà đầu kia, Minh Nguyệt bị cắn đến nóng nảy, tru lên muốn xé nát Úy Tuệ.

Úy Tuệ cười trên người nàng ta, đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, cười lạnh: “Bản tiểu thư xé nát người trước.”

“Các người nhanh đi giúp Minh Nguyệt.” Nhìn Liễu Y Y và Lục Vô Song bị trừng phạt không sai biệt lắm, Quân Tiên Nhi vội phân phó mấy nha hoàn khác.

Úy Tuệ tai thính mắt tinh, liếc mắt một cái nhìn thấy Quân Tiên Nhi đang cách mình không xa, ngay tại lúc ba người kia muốn quay qua đánh mình, đột nhiên nàng nhào tới đẩy Quân Tiên Nhi ngã xuống đất, sau đó cắn lên động mạch cổ của nàng ta.

“A.” Quân Tiên Nhi sợ hãi thét chói tai.

Kỳ thật Úy Tuệ không sử dụng nhiều sức lực, nàng chỉ muốn dọa mấy nha hoàn kia sợ hãi mà thôi, quả nhiên, mấy nha hoàn kia không dám nhúc nhích nữa.

“Úy Nhi tiểu thư, đừng...”

“Hừ.” Úy Tuệ ngẩng đầu lên, đôi tay xoa lên mặt Quân Tiên Nhi, móng tay sắc nhọn đối diện với da thịt mịn màng của nàng ta.

“Các người nghe kỹ cho ta, nếu còn dám làm bậy, bản tiểu thư cũng không phải ngồi không. Hừ, hơn nữa cô nương này, mặc dù bộ dạng không đẹp mắt, nhưng làn da quả thật rất trơn mềm, hắc hắc, không biết, một trái táo này cào xuống, lưu mấy dấu tay trên gương mặt này, sẽ như thế nào nhỉ?”

“Đừng.” Tim Quân Tiên Nhi co rút, trong mắt có lệ.

Úy Tuệ cũng không dễ dàng mềm lòng như vậy, tay nhỏ vỗ nhẹ trên mặt nàng: “Đừng cái gì?”

“Đừng cào ta.” Lỗ mũi Quân Tiên Nhi khẽ hít, nước mắt rơi xuống, rốt cuộc cũng chỉ là tiểu cô nương mười mấy tuổi, không sợ bị người đánh, chỉ sợ khuôn mặt xinh đẹp bị người phá hủy.

Ánh mắt Úy Tuệ hung tợn: “Nha đầu chết tiệt kia, biết sai rồi chưa?”

Quân Tiên Nhi cắn răng, oán hận trừng mắt nhìn Úy Tuệ, không hề mở miệng.

“A, rất cứng đầu.” Móng tay nhọn hoắt của Úy Tuệ nhẹ nhàng vẽ hai cái trên khuôn mặt mềm mại của nàng ta, từ từ muốn dùng sức.

Quân Tiên Nhi giật mình, lập tức thét chói tai: “A, sai rồi, ta sai rồi.”

“Sai ở chỗ nào?” Úy Tuệ hỏi.

Quân Tiên Nhi nghẹn ngào: “Ta không nên gây sự.”

“A, hiện tại thừa nhận người gây sự?” Úy Tuệ hừ cười, lại vỗ xuống mặt của nàng: “Vậy thì ở trước mặt mọi người, xin lỗi bản tiểu thư, còn có hai vị tỷ tỷ bên kia nữa.”

“Ta...”

“Xin lỗi hay không?” Úy Tuệ dùng móng tay bấm mạnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lập tức xuất hiện dấu móng tay thật sâu.

Quân Tiên Nhi giật mình, bật thốt lên kêu: “Ta sai rồi, thật xin lỗi, hu hu...”

“Người biết là tốt rồi.” Úy Tuệ cũng không buông nàng ra, nói tiếp: “Nghe cho kỹ, ác danh của bản tiểu thư cũng không phải là giả. Về sau nhớ kỹ, gặp bản tiểu thư phải đi đường vòng, hiểu chưa? Còn nữa, hôm nay bản tiểu thư người lớn không chấp nhận lỗi của người nhỏ, tha cho các người một mạng, nếu người vẫn không biết điều, cho mấy tên chó săn tới kiếm chuyện. Bản tiểu thư dám lột sạch y phục của người, treo người lên trên cửa thành, đến lúc đó còn vẽ hai con rùa lớn trên mặt của người, cho người cả đời không có mặt mũi ra ngoài gặp người, nghe rõ chưa?”

Trong lòng Quân Tiên Nhi vô cùng oán hận, lại khóc gật đầu.

Lúc này Úy Tuệ mới đứng lên khỏi người nàng ta, mấy người Minh Nguyệt lại muốn nhào qua.

“Đứng lại.” Úy Tuệ hung tợn nhìn chằm chằm các nàng: “Những lời vừa rồi của bản tiểu thư, các người không nghe thấy sao? Nếu như muốn tìm phiền phức, đừng trách bản tiểu thư đùa giỡn ngoạn độc với các người.”

Mấy người Minh Nguyệt liếc nhìn nhau, cuối cùng nuốt bực tức, đến đỡ Quân Tiên Nhi vẫn nằm khóc trên đất.

Úy Tuệ tiến lên đỡ Liễu Y Y và Lục Vô Song, ba người lão đảo nâng đỡ nhau đi ra khỏi tử lâu.

“Tuệ, muội thật lợi hại.” Lục Vô Song xoa khóe miệng đau đớn, vẫn không quên khen ngợi Úy Tuệ.

Liễu Y Y cũng cho nàng ánh mắt tán thưởng.

Úy Tuệ cũng đắc ý: “Đương nhiên, bắt giặc phải bắt vua trước nha, cái này gọi là sách lược.”

Nói xong, cười khà khà, không ngờ khẽ động đến vết thương ở khóe miệng, đau đến run rẩy: “Mẹ nó, thật đúng là đau.”

“Ha ha ha.” Liễu Y Y nhìn không được cười, không ngờ cũng kéo vết thương trên mặt, cũng run rẩy một trận.

Ba cô nương cứ cười lăn cười bò như vậy, lại thỉnh thoảng kêu đau.

“Ồ, đây là muội muội xinh xắn của ta sao? Sao lại giống như đầu heo vậy?”

Đột nhiên, đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười trêu tức.

Ba người Ủy Tuệ chột ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt đứng bốn năm sáu bảy... Tổng cộng tám nam tử có thân hình cao lớn, tuấn lãng (khô ngô sáng sủa) bất phàm.

Trong đó, chói mắt nhất chính là ca ca yêu nghiệt của Ủy Tuệ, lúc này hắn đang hí đôi mắt hoa đào, cẩn thận đánh giá nàng.

“Đây là cách trang điểm thịnh hành trong năm nay sao? Sao lại dọa người như vậy?”

Hắn quan sát một hồi, mắt lộ ra nghi ngờ, dứt khoát đưa tay nhéo vài cái trên khuôn mặt bầm dập của Ủy Tuệ.

“Ồ, làm giống thật đấy, nhìn máu ứ đọng này, còn sưng lên nữa.”

“Ai da.” Hai ngón tay của yêu nghiệt vừa vịn đặt trên quai hàm bị thương của nàng, đau đến nước mắt của Ủy Tuệ trào ra, đẩy mạnh tay hắn ra, rống to với hắn.

“Mắt huynh mù à, không thấy đây là thật sao, lão tử bị người đánh đó.”